

farnosť Vysoké Tatry

Ratolesť

ročník VII.

číslo 4.

december 2015

Tomáš Munk

Pražské Jezuliatko

Festival radosti

Deti sú nádejou

NEDAJME SI UKRADNÚŤ VIANOCE

V živote musíme aj plánovať a hľadiť do budúcnosti, no minulosť ani budúcnosť by nám nemali ohroziť prežívanie prítomnosti.

Zlaté pravidlo múdrych hovorí, že minulosť patrí Bohu a budúcnosť závisí od prežívania prítomnosti. Dnes na to často zabúdame.

Komericializácia sviatkov Vianoc a vianočná výzdoba výkladov obchodov v advente tlačí do úzadia význam prípravného obdobia. Akoby to boli len sviatky zimy, plné zhonu a nakupovania. My veriaci vieme, že sú to aj sviatky darčiekov, veď nimi chceme obdarit' svojich blízkych, ale sú to predovšetkým sviatky veľkého daru, ktorý nám dalo nebo. Sám Boh poslal svojho Syna, aby nás vykúpil a spasil.

Dobrá príprava by mala predchádzať každé dôležité podujatie a Vianoce nimi sú.

Advent je časom predovšetkým dobrej duchovnej prípravy. Boh posielal slúbeného Vykupiteľa na zem.

Žiť prítomnú chvíľu Vianoc znamená uvedomovať si, že ten, ktorý sa narodil v Betleheme, sa zrodí vždy pri svätej omši na oltári pod spôsobom chleba a vína ako živý Boh.

Málokto z nás odolá bohatým výkladom. Chceme urobiť radosť darčekom. Ak už budeme „vykupovať obchody“, skúsme kúpiť niečo, čo nám zároveň pomôže k vykúpeniu, ktoré priniesol Ježiš. Niečo, čo nám i našim blízkym urobí radosť a prinesie aj duchovné ovocie.

Dobrá knihu, či DVD, ktoré poteší i obohatí. Jeden takýto typ na dobrú knihu Vám ponúkam v našej Ratolesti. Možností je naozaj veľa.

Aj naša Ratolest' nech je takým malým darčekom. Chceme Vám ňou prispieť k Vašej duchovnej pohode počas adventu a Vianoc.

V mene redakcie Vám prajem pokojný adventný čas a keď príde tá požehnaná noc, v ktorej sa narodí Spasiteľ sveta, nech sa narodí v srdci každého jedného z nás.

Monika Macuráková

ROK MILOSRDENSTVA

Pápež František oznámil slávenie Jubilejného roku milosrdenstva 13. marca v Bazilike sv. Petra, keď povedal: „Drahí bratia a sestry, často som premýšľal o tom, ako by Cirkev mohla urobiť očividnejším svoje poslanie byť svedkom milosrdenstva. Je to cesta, ktorá začína duchovným obrátením. A musíme kráčať touto cestou. Preto som sa rozhodol vyhlásiť mimoriadne jubileum, ktoré sa zameria na Božie milosrdenstvo. Bude to Svätý rok milosrdenstva. Chceme ho prežívať vo svetle Pánových slov: „Budte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec.“ (Lk 6,36). A toto zvlášť pre spovedníkov: veľa milosrdenstva!

V predvečer Nedele Božieho milosrdenstva, 11. apríla, pápež František predsedal večerám vo Vatikánskej bazilike. Na symbolickom mieste pred Svätou bránou baziliky pred začiatkom slávenia večer o pol šiestej večer zverejnil bulu ohlásenia mimoriadneho jubilea Svätého roku milosrdenstva. Ten sa začne 8. decembra na slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie, pri príležitosti 50. výročia ukončenia Druhého vatikánskeho koncilu (1965), a zavŕši sa 20. novembra 2016, v nedeľu Nášho Pána Ježiša Krista, Kráľa vesmíru a živej tváre Otcovho milosrdenstva. Cieľom cesty Cirkvi a jej poslaniam je zaniest' každému človeku evanjelium milosrdenstva.“

Jubilejným rokom milosrdenstva pápež František kladie do stredu pozornosti milosrdného Boha, ktorý pozýva všetkých, aby sa vrátili k nemu. Stretnutie s ním inšpiruje k čnosti milosrdenstva. Obrad začiatku jubilea spočíva v otvorení tzv. svätej brány. Je to brána, ktorá je otvorená iba počas Svätého roka, inak je zamurovaná. Svätú bránu majú všetky štyri hlavné baziliky Ríma: sv. Petra, sv. Jána v Lateráne, sv. Pavla za hradbami a Santa Maria Maggiore. Obrad otvorenia svätej brány symbolicky vyjadruje, že pri príležitosti Svätého roka sa veriacim ponúka osobitná cesta smerom k spásu. Milosrdenstvo je témou veľmi drahou pre pápeža Františka, ktorý to vyjadril už ako biskup, keď si zvolil heslo: „Miserando atque eligendo“. Ide o citát z homílie sv. Bédu Ctihodného, keď komentuje evanjelium o povolani Matúša slovami: „Ježiš, vidiac vyberača daní, zadíval sa na neho pohľadom lásky a povolal ho hovoriac: Pod' za mnou!“ Nech milosrdenstvo je i pre nás veľmi drahou témou. Budme ľuďmi milosrdenstva. Vždy majme pred očami citát, ktorý Kristus tak často a naliehavo opakoval sv. sestre Faustíne: „Túžim, aby celý svet poznal moje milosrdenstvo.“

„Tí, čo vykonávajú milosrdenstvo sú pevne presvedčení, že aj oni ho dostávajú od tých, ktorým ho preukazujú.“ (sv. Ján Pavol II.)

Jozef Dobrovič, kaplán

SUMÁR DIANIA

• Sv. omša pri „Brnčálke“

V závere prázdnin sa v sobotu 29.8. uskutočnila ďalšia zo sv. omší vo Vysokých Tatrách, tentokrát s pánom farárom Róbertom Tokárom pri Chate pri Zelenom plese.

• Sv. omša na Slavkovskom štíte

Raz do roka sa sv. omša počas leta slúži aj na niektorom z tatranských končiarov. V sobotu 12.9. slúžili dvaja naši páni kapláni sv. omšu na Slavkovskom štíte. Viac na str. 6.

• Redemptoristi

V rámci Roka zasväteného života sa nám raz do mesiaca príde predstaviť niektorá z reholí pôsobiacej na Slovensku. V nedeľu 13.9. slúžil sv. omšu v Novom Smokovci páter Martin Zanovít z rehole Redemptoristov, ktorý pôsobí v kláštore v Kežmarku.

• Septembrové odpustové slávnosti

V septembri máme v našej farnosti až dve odpustové slávnosti a to 14.9. na sviatok Povýšenia svätého Kríža na Štrbskom Plese a 15.9. na slávnosť Sedembolestnej Panny Márie v kaplnke v Tatranskej Polianke. Viac na str. 7.

• Národný pochod za život v Bratislave

V poradí už druhý Národný pochod za život hostilo tentokrát naše hlavné mesto a cestovali naň aj veriaci z našej farnosti. Viac na str. 8.

• Sv. omša pod Rysmi

Posledná tohtoročná „vysokohorská“ svätá omša sa uskutočnila v sobotu 3.10. s pánom kaplánom Františkom Bebkom za účasti asi 40 veriacich z radov domorodcov,

ale i „cezpoľných“ turistov.

• Odpust na Vyšných Hágoch

V nedeľu 4.10., na sviatok sv. Terézie z Lisieux, sa konala odpustová slávnosť na Vyšných Hágoch. Svätú omšu celebroval vdp. Alojz Chmelár, farár zo Štrby a spestril ju mužský spevácky zbor BRADLAN z Trnavy.

• Verbisti

S charizmou a poslaním rehole Verbistov (Spoločnosť Božieho Slova) nás 11.10. prišiel oboznámiť páter Pavol Uličný, SVD, ktorý dlhé roky pôsobí v Charitnom domove v Dolnom Smokovci.

• Pietna spomienka na Kláštorisku

V sobotu 17.10. sme sa vybrali do Slovenského raja, kde sa konala Pietna spomienka na tých, ktorí v ňom zahynuli. Viac na str. 6.

• Voces Gregorianae

Spevácky zbor VOCES GREGORIANAE CASSOVIENSES z Košíc spevom obohatil sv. omšu v Novom Smokovci v nedeľu 18.10. Potom bol krátky koncert.

• Relikvie pátra Teodózia

Sestry Svätého kríža pripravili 26.10. duchovné stretnutie v Charitnom domove v Dolnom Smokovci, kde mali na krátky čas relikvie zakladateľa kongregácie pátra Teodózia Florentiniho. Stretnutie začalo krátkym predstavením pátra, modlitbou korunky Božieho milosrdenstva a modlitbou za našu farnosť.

• Týždeň modlitieb za TV LUX

V týždni od 26.10. do 1.11. TV LUX v relácii „Týždeň s...“ vysiela príspevok o našej farnosti a spoločne sme sa modlili

za šírenie zvesti o Božom Kráľovstve prostredníctvom TV LUX.

• Mariánsky deň

V posledný októbrový deň sa po druhýkrát uskutočnil Mariánsky deň farnosti. Hostom bol Mons. František Dluhoš, dekan v Levoči.

• Symbolický cintorín

V sobotu 31.10. sa na Symbolickom cintoríne pri Popradskom plese konala tradičná pietna spomienka a sv. omša za všetkých, ktorí tragicky zahynuli vo Vysokých Tatrách. Viac na str. 9.

• Odpust v Dolnom Smokovci

V deň posviacky Lateránskej baziliky v Ríme (9.11.) má odpustovú slávnosť drevený kostolík v Dolnom Smokovci zasvätený Najsvätejšiemu Spasiteľovi. Odpustovú sv. omšu odslúžil batizovský pán farár vdp. Pavol Vaňovský.

• Koinónia Ján Krstiteľ

V cykle Roku zasväteného života sa nám v druhú novembrovú nedeľu prišla predstaviť Koinónia Ján Krstiteľ s otcom Milanom Bednárikom z Vyšného Klátova.

• Trnavská novéna

V sobotu 21.11. sme boli i my pri ukončení Trnavskej novény. Viac na str. 9.

• Darovanie krvi

V nedeľu Krista Kráľa 22.11. zamestnanci Národnej transfúznej služby z Popradu pracovali na fare v Novom Smokovci. Postupne prišlo tridsať ochotných ľudí darovať najvzácnějšíu životodarnú tekutinu.

Peter Dziak

AKTIVITY PRE DETI

S príchodom školského roka opäť začali obľúbené sv. omše pre deti a stretnutia na fare. Koncom pracovného týždňa sa kostol naplní tými najmenšími, aby sa na sv. omši stretli s Pánom Ježišom.

Po sv. omši sa radosť z tohto Stretnutia spolu s deťmi, s rodičmi, s „malými a veľkými“ animátormi presunie na faru, na pravidelné piatkové stretko.

Tohto roku sme začali spoločnú plavbu po celom svete, za svätými na lodiach Lásky, Mária, Nádej a Viera. Každý malý námorník má svoju mapu, kde si nalepuje malú fotku svätého, za ktorým sa v daný

piatok plavíme. Tradične nám animátorky zahrajú krátke divadlo o svätom. Doteraz sme sa už stihli zoznámiť so svätými - Dominikom Saviom, Terezkou z Lisieux, Tarzciom, Máriou Goretti, Martinom a s mnohými ďalšími. Zažili sme aj stretnutia, na ktorých sme sa pomodlili ruženec za misie na celom svete a pri príležitosti spomienky na všetkých zosnulých sme zapálili sviečky na cintoríne, pomodlili sa za duše v očistci a cestou z cintorína sme zvládli „cestu odvahy“.

Na našich stretnutiach nesmú chýbať ani tematické tvorivé dielne, ktoré nadväzujú na daného svätého. Spolu sme

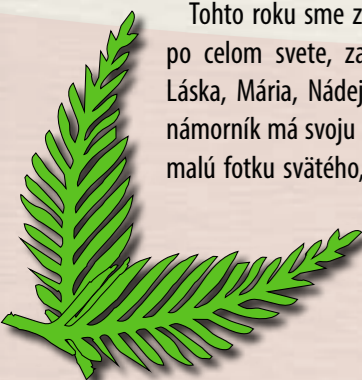
vyrábali kompas, ďalekohľad, šili ihelničky, robili si anjelov, ruže, aj svätomartinské lampáše. Máme aj Kráľovstvo Lásky, krásnu miestnosť na hranie pre najmenších drobčov, ktorú sme spolu s nimi vymalovali počas farského letného tábora. Na každom stretnutí si zahráme aj veľa hier, zaspievame si a vždy zažijeme kopec radosti.

Každá druhá sobota v mesiaci patrí deťom. Turistické soboty sa menia na detské. V tú októbrovú sme si vyrábali šarkanov a vonku na šmýkačkách sa púšťali spolu s nimi.

Najbližšie nás čaká pečenie medovníkov, potom sánkovačka, karneval, stavanie snehuliakov, ale aj bál svätých a biblických postáv. Ďakujeme za požehnané spoločné piatky i soboty. Dúfame, že z fary odchádzate obohatení a veselí a že budú všetky naše stretnutia také úžasné ako doteraz. Tešíme sa na ne a na Vás všetkých.

(Za detský tím, Tereška Saganová)

SVÄTÁ OMŠA NA SLAVKOVSKOM ŠTÍTE

Ako sa Ježiš chodieval modliť na horu, tak aj my, Tatranci, sme chceli spojiť sobotňajú túru 12. septembra so svätou omšou na Slavkovskom štíte. Pred 10. hodinou sme sa zišli pred farou v Novom Smokovci. Po krátkej modlitbe sme sa vydali na túru, i napriek tomu, že vrchol Slavkovského štítu bol zahalený v oblakoch. Počasie nás však neodradilo. Cesta ubiehala veľmi príjemne, sprevádzaná priateľskými rozhovormi a kochaním sa krásami prírody. Počas výstupu sme sa občerstvovali chutnými brusnicami. Ako sme vystupovali vyššie, spomedzi mrakov sa na nás usmievalo slniečko a mohli sme tak obdivovať krásnu scenériu Veľkej studenej doliny, ktorou sa valili oblaky a štíty z nich vykúkali ako spod periny. Odmenou nám bolo aj tajomné tatranské „vidmo“ (tieň osôb premietnutý na hmlu stenu

mraku sprevádzaný kruhovým farebným spektrom). Po vyše 4 hodinách skupinka najzdatnejších turistov dosiahla vrchol Slavkovského štítu 2454 m n. m.

O 15. hodine začala sv. omša v sedle pod vrcholom Slavkovského štítu, ktorú celebrol pán kaplán Jozef s pánom kaplánom Jankom. Jednou z ústredných myšlienok Markovho evanjelia bolo: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.“ Aj pre mnohých z nás bol sobotňajú výstup istým sebazaprením, lebo každý stúpil sám za seba. Na vrchole sme si uvedomili tú veľkú Božiu milosť, ktorá nám bola daná počas výstupu aj zostupu. Domov sme odchádzali posilnení Božím slovom, vo viere nasledovať Krista a ďakovať za jeho každodenné dobrodenia.

Marek Varholák

PIETNA SPOMIENKA NA KLÁŠTORISKU

V sobotu 17.10.2015 sa namiesto tradičného mládežníckeho stretnutia na fare vybrali mladí z našej farnosti aj s pánom kaplánom Jankom na túru do Slovenského raja.

Cieľom našej cesty bolo Kláštorisko, kde sa konala pietna spomienka a sv. omša za všetkých ľudí, ktorí nešťastne zahynuli v Slovenskom raji. Naša túra viedla krásnou jesennou prírodou rokliny Prielomu Hornádu a taktiež cez miesto, kde sa 17.7.2015 tragicky zrútil vrtuľník so štyrmi záchranármi. Mali sme možnosť zastaviť sa a pomodliť sa na mieste tejto nešťastnej nehody. Počas kázne pána farára z Letanoviec sme mohli počuť úryvky z encykliky pápeža Františka, týkajúce sa našej prírody. Ešte pred sv. omšou bol na Symbolickom cintoríne na Kláštorisku odhalený pamätník, ktorý je venovaný nebohým odvážnym záchranárom. Ďakujem pánovi kaplánovi Jankovi sa organizáciu, všetkým zúčastneným za krásne strávený deň a samozrejme Pánu Bohu za počasie. Dúfam, že budeme takto spoločne tráviť ešte veľa času.

Terézia Saganová

ODPUST V TATRANSKEJ POLIANKE

Sedembolestnú Pannu Máriu si pripomínáme každý rok 15. septembra. Slováci si ju uctievať ako svoju národnú patrónku. Máme radosť, že v našej farnosti je bohoslužobné miesto zasvätené tomuto titulu. Aj tento rok sme mali v kaplnke v Tatranskej Polianke odpustovú slávnosť. Svätú omšu celebrol vdp. Martin Skladaný, farár z Ľubice.

Na začiatku homílie nám opísal scénu z filmu Titanic. Lod' sa potápa, všade naokolo vládne chaos, zmätok, panika a v jednej kajute sú deti so svojou matkou. Napriek všetkému hluku, zmätku a panike ich matka uloží do postele. Aj keď sa už naokolo valí voda, začne im spievať a ony v pokoji zaspia. Zaspia preto, lebo je pri nich ich matka. Ak by tam bol ktokoľvek iný, deti by určite podľahli panike a zmätku. No ony dôverujú svojej matke. Matka dokáže v rodine vytvoriť pokoj a atmosféru porozumenia.

Ďalej pokračoval, že Ježiš Kristus nás učí, aký máme mať vzťah k nášmu Trojedinému Bohu, ako ho máme oslovovať. Učí nás volať Boha svojim Otcom. Naučil nás

krásnu modlitbu Otče náš. A pod krížom pokračuje ďalej, keď učeníkovi Jánovi hovorí: „Hľa, tvoja Matka“. A Ján si ju, ako hovorí evanjelista, od tej hodiny vzal k sebe. Úžasný obraz toho, čo urobil on, ako zástupca celej Cirkvi, Panna Márii, ktorá sa stala aj našou Matkou. Vzala si ju k sebe. On s ňou býval. On mal s ňou vzťah – ako syn so svojou matkou.

Z histórie vieme, že keď Ján niekam išiel, napríklad do Efezu, Panna Mária išla s ním. Panna Mária bola pri ňom ako pri svojom synovi a on sa k nej správal ako k svojej matke, ktorú si vážil, ktorú veľmi miloval. Vzala si ju k sebe. Skúsme si spomenúť na Máriu Magdalénu, ktorá stojí pri prázdnom Ježišovom hrobe a rozpráva sa so živým Ježišom v domnienke, že je to záhradník. A vtedy Mária Magdaléna hovorí krásne slová: „Pane, ak si ho ty odniesol, povedz, kde si ho dal, a ja si ho vezmem.“

Vziať si niekoho znamená vytvoriť si vzťah lásky k tomu človeku. Vziať si Máriu, vziať si Krista do svojho života znamená vytvoriť si k nim vzťah. Vybudovať si k nim taký vzťah, ako nás učí Ježiš Kristus.

Ako ja prežívam môj vzťah k Bohu a k mojej Nebeskej Matke? Vziať si ju k sebe, do svojho života, znamená počítať s ňou v každej chvíli. Ak pozemská matka dokáže vo veľmi ťažkej situácii, v potápajúcej sa lodi, utíšiť svoje deti, o čo viac dokáže nám naša Nebeská Matka pomôcť v tomto slzavom údolí, aby sme boli pokojní a odovzdaní do Božích rúk. Preto porozmýšľajme o našom vzťahu k nej. Čo dokážem ja obetovať Márii? Ako sa dokážem odovzdať do jej láskyplného náručia? Prosme, aby sme dokázali napodobňovať príklad svätého apoštola Jána. Vzala si ju k sebe. Vezmime si Máriu do našich rodín, na naše pracoviská, do našich spoločností, tam, kde sa momentálne nachádzame.

Nech nám láskavé orodovanie Nebeskej Matky pomáha odovzdať sa úplne do Božích rúk, napriek zmätku a trápeniam dnešných dní, napriek nepriazni a problémom, ktoré máme. Vezmime si Máriu k sebe.

Svätý Ján Pavol II. nám ukazuje ten správny vzťah: Totus tuus Mária. Prosme, aby sme ho mali aj my.

Prípravila Žuzana Bradáčová

FESTIVAL RADOSTI

Bratislava pripravila na deň 20. septembra deň radosti. Ako pred dvoma rokmi v Košiciach, tak aj v bratislavských uliciach okolo osemdesiat tisíc ľudí, prevažne mladých, pochodovalo a manifestovalo za život od počatia až po prirodzenú smrť. Všetci ľudia, aj my z našej farnosti, sme svojou prítomnosťou dosvedčovali, že ľudský život je to najväčšie dobro.

Prišli sme tam snívať sen o Slovensku, kde budeme pomáhať bezbranným, chorým a núdzným. Kde všetci, vrátane našich zákonodarcov, budeme chrániť život a dôstojnosť každého človeka, kde budeme pomáhať narodiť sa každému dieťaťu, kde v rodinách i v spoločnosti vládne vzájomná pomoc, kde sa nikto nebude cítiť opustený a zbytočný.

Ako sa dá pomôcť tehotnej mamičke v núdzi, sme sa mohli dozvedieť z tisícov rozdaných letáčikov. Pomoc nabrala aj konkrétnu podobu: zbierka trvanlivých potravín pre tehotné ženy v krízových situáciách, rodiny v núdzi a rodiny utečencov, ktoré bývajú v zariadeniach Slovenskej katolíckej charity.

Naučili sme sa slová, ktoré môžu zachrániť život: Neboj sa - Zvládneš to – Pomôžem ti – Som tu pre teba.

Pochodom sme chceli ukázať radosť zo života. Povedať, že život je krásny a „cool“ už od počiatku. A netreba sa ho báť prijívať.

Pochod za život príjemne prekvapil nielen účasťou, prekonávajúcou aj

očakávaniami organizátorov. Na podujatie prišli ľudia z celého Slovenska, ale aj podporovatelia z Českej republiky, Rakúska či Nemecka. Ľudia zaplnili celé námestie aj príľahlé uličky. Dav siahal až po Kamenné námestie, opačným smerom až po Župné námestie. Ľudia držali v rukách transparenty ako Som za život, Dieťa je dar, či Život je výzva. Nad hlavami účastníkov viali aj slovenské zástavy.

Z podujatia, ktoré oslavovalo život a rodinné hodnoty, sálala pohoda a úprimná radosť. A my sme boli radi, že sme sa stali toho súčasťou.

Monika Macuráková

VERIACI VIDÍ ĎALEJ

„Hory sú miestom nadhľadu a pokoja. Kto vystúpi na vysoký štít, zrazu cíti, ako opúšťa tento svet, dokáže sa na život pozerat' triezvejšie a pokojnejšie. Získava nad vecami nadhľad.“ Týmito slovami sa prítomným prihovril rodák z Tatier, diakon Samuel Štefanides, pri príležitosti pietnej spomienky na Symbolickom cintoríne vo Vysokých Tatrách.

Tak ako po minulé roky, aj táto pietna

spomienka, spojená so sv. omšou, sa konala v poslednú októbrovú sobotu. Spoločnou spomienkou na tých, ktorí tragicky zahynuli vo Vysokých Tatrách, sme si chceli pripomenúť, aký krásny, ale zároveň krehký je aj náš ľudský život.

Počas kázne nášho diakona Samuela sme si zasa mohli uvedomiť, že „tak ako vrchy sú miestom nadhľadu nad všednými vecami, podobne aj naša viera

dáva človeku nadhľad nad ťažkosťami života. Dáva človeku pokoj... Viera vidí za hranice, vidí ďalej. Podobne ako človek, stojaci na vysokom štíte. Veriaci vidí ďalej, do dialky, i keď nie celkom jasne, ale vie, čo ho čaká na konci. Presnejšie, vie, kto ho čaká na konci. A má nádej, ktorá nespočíva len v ňom samom.“

Ján Dubecký, kaplán

VÝLET NA DREVENÍK

Vo Zvolene 29. 10. 2015 sme šli s kaplánom a mniškami na výlet do jaskyne Dreveník. Keď sme prišli do Imrichovca nebolo tam auto. Nakoniec prišli na nás. Cesta bola dobrá. V jaskyni sa veľmi šmykalo. Museli sme ísť po skalách. Imrichovcom sa a spadol na nás. Videli sme aj mešnicu, jedného z nás si aj pohladkal. Na ceste našli sme sa zastavili na Mariánskej hore, na našej omši. Domov sme prišli neskoro večer celé špinaví.

Marcel Zámečník, 4. ročník

TRNAVSKÁ NOVÉNA

Deň 21. november je sviatočným dňom pre Trnavu, keď sa v roku 1710 počas procesie s obrazom Panny Márie ukončil mor v Trnavskom kraji. Na túto počesť sa v Trnave každoročne koná novéna, ktorou veriaci ďakujú za tento zázrak. My, veriaci z našej farnosti, sme sa vybrali na túto púť s našim pánom kaplánom Jozefom Dobrovičom. Na začiatku cesty nám udelil požehnanie. Pomodlili sme sa radostný ruženec a o 15:00 korunku Božieho milosrdenstva za obeť terorizmu vo Francúzsku.

Pán kaplán nám veselými vtipmi mnohým vyčaril úsmev na tvári a vytvoril veselú náladu. Autobusom sa rozliehali aj mariánske piesne,

ktoré nám skracovali dlhú cestu. Do Baziliky sv. Mikuláša v Trnave sme išli prosiť Trnavskú Panu Máriu za pokoj vo svete, za ukončenie prenasledovania kresťanov a načerpať duchovných síl osobne pre nás a pre našu farnosť. Hlavným celebrantom a kazateľom záverečnej sv. omše bol vladyka arcibiskup Cyril Vasil' SJ, ktorý nám kázal na tému milosrdenstva z Pavlovho listu Kolosanom.

Prežili sme radostné chvíle pri našej Matke a s pokojom v srdci a duši sme sa v neskorých nočných hodinách, spievajúc v dobrej nálade, vrátili do našich domovov.

Eva a Viera Zámečnikove

TOMÁŠ MUNK

SKUTOČNÉ CELEBRITY

Boží služobník a kandidát na blahorečenie

Mladý, nevýrazný, no Bohom nadovšetko obdarený muž. Svedok jeho lásky. Jeho krásny život, prerušený drastickou smrťou, v plnosti vystihuje krátka veta – motto jeho života: „Láska ku Kristovi až do zabudnutia seba samého.“

Narodil sa ako prvý syn Františka a Gizely 29. januára 1924 v Budapešti. Otec František pracoval ako riaditeľ viacerých hospodársky významných spoločností. Matka Gizela mala vynikajúce vzdelanie, no po sobášii ostala ženou v domácnosti. Rodičia Tomáša boli pôvodne Židia, ktorí sa vzdali židovskej viery a neskôr, po niekoľkých rokoch bez vierovyznania, vstúpili do Katolíckej cirkvi. Tomáš bol vychovávaný v rodine, kde malo svoje miesto umenie, literatúra, cudzie jazyky a viera. I keď sa rodičia vzdali viery, nevzdali sa Boha. Hľadali a našli ho – v katolíckom kostole, na oltári.

Keď v roku 1939 žiadali všetci členovia rodiny o krst, museli napísať svoje zdôvodnenie. Tomáš Munk vo svojej žiadosti napísal: „Som naplnený radosťou v očakávaní milosrdenstva Pána, keď vstupujem do jeho Cirkvi... Je to asi preto, že som Kristovo učenie hlboko cítil už predtým, ako som ho poznal.“ 24. novembra 1939 prijali krst.

Rodinný život bol naplnený pokojom, láskou a snahou o porozumenie. Svedectvo Kristovej „armády lásky“, ako sa sami nazývali, bolo také silné, že

viedlo ich blízkych a spolupracovníkov k zamysleniu sa nad tým, čo vedie a kto riadi život týchto ľudí.

V roku 1943 ukončil Tomáš svoje štúdium na ružomerskom gymnáziu maturitou. Po nej vstúpil do noviciátu Spoločnosti Ježišovej.

Rok 1944 priniesol pre Tomáša a jeho blízkych radikálnu zmenu v živote. Všetci boli zatknutí nemeckou armádou. Keď sa Tomáš dozvedel, že mamu zatklo Gestapo, celú noc prebdel v kaplnke a ráno svojim spolubratom povedal: „V túto noc som ponúkol Bohu svoj život za svoj židovský národ.“ Počas toho istého dňa prišlo Gestapo do noviciátu a odvieďlo ho do ružomerskej väznice, kde už boli jeho mama, otec i mladší brat. Tam strávili Vianoce. Krátko pred koncom roka 1944 previezli Tomáša a otca Františka do zberného tábora v Seredi, neskôr do koncentračného tábora Sachsenhausen a Lichtenrade, kde museli tvrdo pracovať a prežívať hrôzy koncentráku. V apríli 1945 počas pochodu väzňov Tomáš už nevládal

kráčať. Otec mu chcel pomôcť a prosil o trošku oddychu pre syna. Odpoveďou boli dva výstrely, ktoré ukončili pozemský život otca i syna. Ich smrť nebola len smrťou mučeníkov, ale predovšetkým smrťou vyznávačov. Slová „ktorý bol pre nás bičovaný“ pripomínal František Tomášovi v sústreďovacom tábore pri práci. Tieto slová pravdepodobne opakoval i pri pochode smrti, keď museli kráčať pomedzi kričiacich gestapákov s jedinou vidinou – smrť.

Nasledovanie Krista až do zabudnutia seba ukázal Tomáš nielen slovami, ale aj obetovaním samého seba za Krista i židovský národ. Dal všetko, čo mal – seba samého.

Konvertita zo židovstva a ich spoluväzeň, kňaz Edmund Peter Bárdoš, vydal o nich svedectvo: „Spomínam tu hlavne rodinu Munkovcov, ktorých mi láskavý Boh poslal pre moje posilnenie a povzbudenie. Už prvé stretnutie, keď na ich tvárach žiaril ozaj nebeský úsmev, ma spojilo s nimi až po ich mučenícku smrť. Mnohí prehlásili, že dosiaľ sa nestretli s takým hlbokým kresťanským presvedčením a ešte nepočuli tak presvedčivo a krásne hovoriť o kresťanstve, ako z úst tejto rodiny.“

Modlitba: Všemohúci a nadovšetko milujúci Bože, na príklade Tomáša Munka nám ukazuješ, že veľké veci môžu konať i malí a mladí ľudia. Ukáž i nám svoju vôľu a daj nám silu aj odvahu plniť ju, aby sme sa pripojili k tvojej armáde lásky a spolu s tebou budeme meniť svet: najskôr sami seba a potom s tebou i ľudí okolo nás. Aby bolo tvoje meno oslávené a tvoje milosrdenstvo zaplavilo celý svet. Amen.

Spracované podľa katechézy pre čistý rok – Čistota – prejav múdrosti a materiálov Spoločnosti Ježišovej.

(foto: archív provincie látu SJ) sr. Mária Magdaléna

PRAŽSKÉ JEZULIATKO

PÚTNICKÉ MIESTO

Kostol Panny Márie Víťaznej v Prahe na Malej Strane je známym pútnickým miestom nielen v Čechách, ale aj za hranicami. Soška malého Ježiška - Pražské Jezuliatko v tomto kostole denne prijíma návštevníkov z celého sveta. Jej cena nespočíva vo výnimočnej umeleckej hodnote, ale v duchovnej kráse a pôsobnosti.

Táto soška pochádza podľa prameňov zo Španielska. Tam bola pravdepodobne zhotovená niekedy v druhej polovici 16. storočia. Legenda hovorí, že sa Ježiško ukázal istému mníchovi, ktorý podľa jeho podoby sošku vymodeloval. Podľa inej legendy vlastnila sošku svätá Terezka od Ježiša, ktorá veľmi uctievala Ježišovo detstvo a rozširovala úctu k Dieťaťu Ježiš po celom Španielsku.

Faktom je, že sošku Jezuliatka priviezla zo Španielska vojvodkyňa Maria Manriquez de Lara, ktorá sa roku 1556 vydala za Vratislava z Pernštejna. Sama ju potom odovzdala ako svadobný dar svojej dcére Polyxene z Lobkovic. Tá ju uctievala a zakúsila od nej veľakrát pomoc aj útechu. V roku 1628 ju podarovala kláštrom bosých karmelitánov pri kostole Panny Márie Víťaznej. Karmelitáni umiestnili sošku v kaplnke, aby sa mladí rehoľníci učili čnostiam od malého Ježiška. Novici si sošku veľmi obľúbili a konali pri nej každodennú pobožnosť. Čoskoro však bol noviciát v Prahe zrušený a úcta k Jezuliatku skoro zanikla.

V roku 1631 obsadili Prahu Sasi, kláštor bol vyplienený a Jezuliatko bolo hodené medzi haraburdie.

V roku 1637 sa rehoľníci vrátili do Prahy. Bol medzi nimi aj otec Cyril od Matky Božej, pôvodom Luxemburčan, ktorý si spomenul na dobu noviciátu a mocný príhovor Jezuliatka.

Sošku našiel pohodenú, no s bolesťou zistil, že má odlomené obe ruky. Pri

modlitbe sa mu zdalo, že mu malý Ježiško hovorí: „Zmilujte sa nado mnou a ja sa zmilujem nad vami, dajte mi moje ruky a ja vám dám svoj pokoj. Keď si ma budete ctiť, tak ja vás budem žehnať.“

Otec Cyril dosiahol, že Jezuliatku vyrobili nové ručičky.

Malý Ježiško začal žehnať kláštoru, miestnym ľuďom i celej Prahe. Pripisovali mu zázračné uzdravenia. V roku 1639 úcta k Jezuliatku zachránila Prahu pred obliehaním švédskeho vojska.

Roku 1655 bola soška slávnostne korunovaná pražským biskupom. Zároveň rástol aj počet zázračných uzdravení. Kaplnka, v ktorej bola soška umiestnená, už nestačila veľkému počtu návštevníkov, preto bola roku 1741 umiestnená na dnešné miesto na pravej strane kostola, kde bol roku 1776 pre ňu vybudovaný aj dôstojný oltár.

Cisárovná Mária Terézia venovala Jezuliatku roku 1754 vlastnoručne vyšívane šatôčky.

Uctievanie Pražského Jezuliatka sa začalo šíriť vo všetkých krajinách rakúskej monarchie. Následník trónu Jozef II. však začal bojovať proti kláštorom a ľudovej zbožnosti. Kláštor karmelitánov na Malej Strane bol zrušený v rámci jeho reforiem. Chrám i oltár s Jezuliatkom začal chátrať.

Roku 1879 sa podarilo oltár opraviť, Jezuliatko však putovalo po pražských ženských kláštoroch, a tak sa podarilo vyzbierať dosť peňazí na jeho opravu. Tiež sa podarilo oživiť úctu k Jezuliatku.

Na prelome 19. a 20. storočia sa úcta k Pražskému Jezuliatku zázračným spôsobom rozšírila po celom svete. Najviac sa ujala v Španielsku, kde má Jezuliatko svoj pôvod. Vďaka misionárom a európskym prisťahovalcom Jezuliatko poznajú aj v Indii, Číne, na Filipínach aj v Severnej Amerike.

Počas komunizmu úcta utíchla, ale naďalej do Prahy putovali davy pútnikov z celého sveta. V roku 1993 sa ku kostolu Panny Márie Víťaznej vrátili bosí karmelitáni a úcta k Jezuliatku znova ožila.

Najväčšou udalosťou bola návšteva pápeža Benedikta XVI. v roku 2009. Vo svojom prejave povedal, že Pražské Jezuliatko svojou detskou nehou sprítomňuje Božiu blízkosť a lásku. Pomodlil sa za deti, ktoré sú obeťami násilia a rôznych foriem zneužívania, ale tiež za rozvrátené rodiny. Ako dar priniesol Jezuliatku korunku.

Soška Jezuliatka je vysoká 47 cm, je drevená s povrchom vymodelovaným z farebného vosku. Predstavuje dieťa vo veku 4-5 rokov. Tvárička má zvláštny výraz, ktorý nedokáže žiadna kópia presne napodobniť. Ježiško je oblečený do dlhej košielky, spod ktorej mu vidieť bosé nôžky. Pravícou Ježiško žehná, v ľavej ruke drží symbol vlády nad svetom – ríšske jablko, na ktorom je kríž. Sošku obliekajú do kráľovských rúch, ktorých má veľké množstvo.

pripravila Monika Macuráková

DETI SÚ NÁDEJOU SPOLOČNOSTI,

NIE ZÁŤAŽOU

Koncom roka 2014 začal Svätý Otec František cyklus katechéz o rodine. Venoval sa jednotlivým aspektom rodinného života. V tomto čísle Vám prinášame plné znenie katechézy venovanej deťom a ich rodičom z 11. februára 2015:

„Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Po zamyslení sa nad postavami matky a otca by som chcel v tejto katechéze o rodine hovoriť o dieťati, či lepšie, o deťoch. Vyjdem z pekného Izaiášovho obrazu. Prorok píše: „Zďaleka prichádzajú tvoji synovia a tvoje dcéry nesú v náručí. Uvidíš to a zažiariš, rozochveje a rozšíri sa tvoje srdce.“ (Iz 60,4-5a) Je to nádherný obraz, obraz šťastia, ktoré sa uskutočňuje pri stretnutí rodičov s deťmi, ktorí spoločne kráčajú v ústrety budúcnosti v slobode a pokoji po dlhom období útrap a odlúčenia, tak ako to bolo v tom úseku dejín, keď boli vzdialení od vlasti.

Vskutku, medzi nádejou národa a harmóniou medzi generáciami je úzke prepojenie. Toto si dobre uvedomme. Medzi nádejou národa a harmóniou medzi generáciami je úzky súvis. Radosť detí rozochveje srdcia rodičov a otvára budúcnosť. Deti sú radosťou rodiny a spoločnosti. Nie sú akýmsi problémom reprodukčnej biológie, ani nie sú jedným z mnohých spôsobov sebarealizácie. A ešte menej sú vlastníctvom rodičov... Nie, to nie. Deti sú darom, rozumieme tomu? Deti sú dar. Každý je jedinečný a neopakovateľný a zároveň zreteľne spojený so svojimi koreňmi.

Byť synom a dcérou podľa Božieho plánu vskutku značí niesť v sebe pamäť a nádej vzťahujúcu sa na lásku, ktorá zrealizovala seba samú, keď zažala život inej ľudskej bytosti, originálnej a novej. A pre rodičov je každé dieťa samo sebou, je odlišné, je iné. Dovoľte mi jednu spomienku na

rodinu. Pamätám si, ako o nás naša mama, keďže nás bolo päť, hovorievala: „Mám päť detí.“ Pýtali sa jej: „A ktoré je tvoje najobľúbenejšie?“ Odpovedala: „Nuž, mám päť detí, tak ako päť prstov. Ak ma udržú po tomto, bolí ma to. Ak po tomto druhom, tiež ma to bolí. Pri všetkých piatich ma to bolí. Všetci sú moji, ale sú odlišní, tak ako prsty na jednej dlani.“ Toto je rodina! Deti sú odlišné, ale všetky sú deti!

Syna milujeme preto, lebo je synom, nie preto, že je pekný, alebo pre to či pre ono, ale pretože je synom! Nie preto, že zmyslila ako ja, alebo že je stelesnením mojich priání. Syn je synom: život, ktorý sa zrodil z nás, avšak je určený preňho, pre jeho dobro, pre dobro rodiny, spoločnosti a celého ľudstva.

Odtiaľto vychádza i hĺbka ľudskej skúsenosti byť synom a dcérou, ktorá nám umožňuje odhaliť najnezištnejší rozmer lásky, ktorý nás neprestajne udivuje. Je

to krásna toho, že sme boli milovaní už prv: deti sú milované prv, ako prídu. Kolkokrát tu stretávam matky, ktoré ukazujú na brucho a prosia ma o požehnanie. Pretože tieto deti sú milované skôr, ako prídu na svet. A toto je nezištnosť, toto je láska: sú milovaní už vopred, tak ako je to pri láske Boha, ktorý nás miluje vždy prvý. Sú milovaní skôr než by urobili čokoľvek, čím by si to zaslúžili, skôr než dokážu rozprávať či rozmyšľať, dokonca skôr než prídu na svet! Byť deťmi je základnou podmienkou pre spoznanie Božej lásky, ktorá je prvotným zdrojom tohto pravého zázraku. Do duše každého dieťaťa, pretože je zraniteľné, Boh vkladá pečať tejto lásky, ktorá je základom jeho osobnej dôstojnosti, dôstojnosti, ktorú nič a nikto nebude môcť zničiť.

Zdá sa, že dnes je pre deti náročnejšie predstaviť si vlastnú budúcnosť. Otcovia – ako som to naznačil v predošlých katechézach – možno urobili krok dozadu a deti sa stali menej istými pri svojich krokoch vpred. Dobrému vzťahu medzi generáciami sa môžeme učiť od nášho nebeského Otca, ktorý necháva každého z nás slobodného, ale nikdy nás nenechá osamotených. A ak sa zmylíme, naďalej nás trpezlivo sprevádza bez toho, aby oslabla jeho láska voči nám. Nebeský Otec nerobí krok dozadu vo svojej láske k nám, nikdy! Ide vždy vpred, a ak sa to nedá, očakáva nás, ale nikdy nejde naspäť. Chce, aby jeho deti boli odvážne a kráčali dopredu.

Deti sa zo svojej strany nemajú ľakať námahy pri budovaní lepšieho sveta: je správne, aby túžili po lepšom svete, než aký dostali! To však má byť bez arogancie, bez namyslenosti. Je potrebné vedieť uznať hodnotu detí a rodičom treba vždy priznať úctu.

Štvrté prikázanie vyžaduje od detí – a nimi sme všetci –, aby si ctili otca a matku (porov. Ex 20,12). Toto prikázanie nasleduje hneď po tých, ktoré sa týkajú samého Boha; po tých troch prikázaniach, ktoré sa týkajú samotného Boha, nasleduje toto ako štvrté. Naozaj, obsahuje čosi posvätné,

niečo božské, niečo, čo je pri koreni každého iného druhu úcty medzi ľuďmi. A v biblickej formulácii štvrtého prikázania sa dodáva: „Cti svojho otca a svoju matku, aby si dlho žil v krajine, ktorú ti dá Pán, tvoj Boh.“

Positívne puto medzi generáciami je zábezpekou budúcnosti a zárukou ozajstnej humánosti dejín. Spoločnosť, v ktorej si deti nectia svojich rodičov, je spoločnosťou bez cti; keď si nectíme rodičov, strácame vlastnú česť! Taká spoločnosť speje k tomu, že ju zaplnia mladí ľudia, ktorí budú prázdni a chamtiví. Avšak aj spoločnosť skúpa na plodnosť, ktorá sa nerada obklopuje deťmi, ktorá ich považuje predovšetkým za starosť, za bremeno, za riziko, je spoločnosťou v depresii.

Pomyslime na toľké spoločnosti, ktoré sú nám známe tu v Európe: sú to spoločnosti v depresii, pretože nechcú deti, nemajú deti, úroveň pôrodnosti nedosahuje jedno percento. Prečo? Každý z nás nech sa zamyslí a nech si odpovie. Ak sa na rodinu bohatú na deti hľadí ako na bremeno, niečo tu nesedí! Plodenie detí má byť zodpovedné, ako to učí aj encyklika Humanae vitae blahoslaveného pápeža Pavla VI., avšak rozhodnutie mať viac detí sa nemôže stať automaticky nezodpovednou voľbou. Navyše, rozhodnutie nemať deti je sebeckou voľbou.

Život sa omladzuje a naberá na energiu, keď sa znásobuje: obohacuje sa, a nie ochudobňuje! Deti sa učia preberať zodpovednosť za svoju rodinu, dozrievajú vo vzájomnom delení sa o jej obety, rastú v oceňovaní jej darov. Radosťná skúsenosť bratstva oživuje úctu a starostlivosť o rodičov, ktorým sme povinní našou vďačnosťou.

Mnohí z vás majú deti a všetci sme deťmi. Urobme teraz jednu vec, na minútku, nebude to dlho. Nech každý z nás myslí v srdci na svoje deti – ak ich má –; nech myslí v tichu. A všetci si pomyslime i na našich rodičov a ďakujme Bohu za dar

života. V tichu, tí, ktorí majú deti, nech na ne myslia a všetci myslíme na našich rodičov. Pán nech požehnáva našich rodičov a požehnáva i vaše deti.

Ježiš, večný Syn, ktorý sa v čase stal dieťaťom, nech nám pomôže nájsť cestu, na ktorej nanovo zažiarí táto ľudská skúsenosť, tak jednoduchá a tak veľká, akou je byť deťmi. V množení sa ľudského pokolenia je tajomstvo, ktoré obohacuje život všetkých a ktoré prichádza od samého Boha. Musíme ho znovu objaviť, postaviť sa zoči-voči predsudkom; a prežívať ho vo viere a v dokonalej radosť. A poviem vám: aké krásne to je, keď prechádzam pomedzi vás a vidím otcov a mamy, ktorí zdvíhajú svoje deti, aby dostali požehnanie. Je to priam božské gesto. Ďakujem, že tak robíte.“

zdroj: www.tkkbs.sk

PÁPEŽ FRANTIŠEK O JUBILEJNÝCH ODPUSTKOC

Pápež František vo svojom liste adresovanom Mons. Rinovi Fisichellovi, predsedovi Pápežskej rady na podporu novej evanjelizácie, k udeleniu odpustkov počas nastávajúceho Jubilea milosrdenstva, píše:

„Príal by som si, aby jubilejné odpustky zasiahli každého ako ozajstná skúsenosť Božieho milosrdenstva, ktoré prichádza všetkým v ústrety s tvárou Otca, ktorý prijíma a odpúšťa, úplne zabúdajúc na spáchaný hriech. Pre zažitie a získanie odpustenia sú veriaci povolani urobiť krátku púť cez Svätú bránu, otvorenú v každej katedrále alebo v kostoloch určených diecéznym biskupom, a v štyroch pápežských bazilikách v Ríme, ako znamenie hlbokej túžby po skutočnej konverzii. Rovnako nariaďujem, aby v pútnických chrámoch, kde bola otvorená Brána milosrdenstva, a v kostoloch, ktoré sú tradične označované ako jubilejné, bolo tiež možné získať jubilejné odpustky. Je dôležité, aby bol tento okamih spojený v prvom rade so sviatosťou zmierenia a slávením Eucharistie s dôrazom na milosrdenstvo. Bude potrebné sprevádzať toto slávenie s vyznaním viery a modlitbou za mňa a za úmysly, ktoré nosím v srdci pre dobro Cirkvi a celého sveta.“

Svätý Otec pamätá však aj na tých, ktorí z rozličných dôvodov nebudú môcť prejsť Svätou bránou, v prvom rade na chorých a osamelých starších ľudí, často v situácii, že nie sú schopní odísť z domu. Ako píše, „pre nich bude veľkou pomocou prežívať chorobu a utrpenie ako skúsenosť blízkosti k Pánovi, ktorý v tajomstve svojho utrpenia, smrti a vzkriesenia ukazuje cestu, ako dať zmysel bolesti a osamelosti. Žiť s vierou a radostnou nádejou tento moment skúšky, prijímajúc sväté prijímanie alebo zúčastňujúc sa na svätej omši a komunitnej modlitbe prostredníctvom rôznych komunikačných prostriedkov, to bude pre nich spôsob, ako získať jubilejné odpustky.“

„Moje myšlienky smerujú tiež k väzňom, ktorí prežívajú obmedzenie svojej slobody“, pokračuje pápež.

„Jubileum bolo vždy príležitosťou na veľkú amnestiu, navrhnutú tak, aby sa týkala mnohých ľudí, ktorí, aj keď si zaslúžili trest, uvedomili si vykonané bezprávie a úprimne túžia začleniť sa späť do spoločnosti dávajúc jej svoj čestný príspevok. Ku všetkým z nich skutočne prichádza milosrdenstvo Otca, ktorý chce byť blízko tým, čo najviac potrebujú jeho odpustenie. Odpustenie hriechov môžu získať v kaplnkách väznic a zakaždým, keď prejdú dverami svojej cely, obrátiac myseľ a modlitbu k Otcovi, môže toto

gesto znamenať pre nich prechod Svätou bránou, pretože Božie milosrdenstvo, schopné premeniť srdce, je tiež schopné premeniť závery na skúsenosť slobody.“

Následne Svätý Otec v dokumente vyzýva, aby Cirkev znovu objavila v tomto jubilejnom čase bohatstvo obsiahnuté v skutkoch telesného a duchovného milosrdenstva.

„Skúsenosť milosrdenstva sa v skutočnosti mení na viditeľnú vo svedectve konkrétnych znamení, ako nás učil sám Ježiš. Kedykoľvek, keď veriaci bude osobne prejavovať jeden alebo viac z týchto skutkov, dosiahne jubilejné odpustky. Odtiaľ vyplýva záväzok žiť milosrdenstvo pre získanie milosti úplných odpustkov skrze moc Otcovej lásky, ktorá nikoho nevyklučuje. Ide teda o jubilejné úplné odpustky, výsledok tejto udalosti, ktorá bude slávená a prežívaná s vierou, nádejou a láskou.“

Jubilejné odpustky je napokon možné získať aj pre zomrelých, píše sa ďalej v liste: „S nimi sme spojení skrze svedectvo viery a lásky, ktoré nám zanechali. Ak na nich pamätáme pri slávení Eucharistie, môžeme sa za nich modliť vo veľkom tajomstve spoločenstva svätých, aby ich milosrdná tvár Otca oslobodila od všetkých stôp viny a mohla ich prijať k sebe do blaženosti, ktorá nemá konca.“

zdroj: radiovaticana.va

LEN JEDNO POVOLANIE SI ČLOVEK NEVYBERÁ SÁM

Pri čítaní Svätého písma sa častokrát zastávam pri udalosti ako Ježiš povolal apoštolov so slovami: „Podďte za mnou a urobím z vás rybárov ľudí.“ Oni šli a zanechali všetko. Boli to muži plní sily, mali manželky, deti, rodinu, boli zabezpečení, mali prácu, a teraz prišiel on, Ježiš, ktorého vlastne ani nepoznali a stačilo, že povedal kratučkú vetu: „Pod' za mnou“ a oni nechali všetko a išli. Pre racionálne uvažujúceho človeka je to skutočne nepochopiteľné. Kňazské povolanie je podobné apoštolskému povolaniu. Ich pozval Ježiš, nás pozval Boh. Ale obaja odpovedali ÁNO. Pýtame sa: Ako to?

Je to niečo vnútorné, niečo medzi Bohom a človekom, medzi ľudskou dušou a Stvoriteľom. Je to úžasná sila a vďaka Bohu, že má stále záujem o človeka, že povoláva ľudí k sebe, a aj za to, že pritom rešpektuje slobodu človeka.

Často sa ľudia pýtajú mladého človeka: prečo chceš byť kňazom? Prečo si šiel za kňaza? Pozri, nebudeš sa môcť oženiť, nezaložíš si rodinu... Je ťažko dať odpoveď na tieto otázky. Pri nich uvažujem, čo mám povedať, aby to človek pochopil. Nebol som to v prvom rade ja, kto chcel. Boh si ma povolal a ja som šiel. Pre mňa otázka povolania nebola otázka chcenia, ale otázka dôvery. Každý, kto je povolaný, sa pýta: Je to to pravé povolanie? Naozaj to chce Boh? Nie je to omyl? Aj v povolani ist' za kňaza prídu pochybnosti, skúšky či kríza. Ale Boh hovorí VER MI! Ak človek v

povolani prosí o Božiu lásku a plní Božiu vôľu, je na správnej ceste.

Dnešná doba, v ktorej žijeme, v ktorej sme obklopení rôznymi reklamami, nás presvedča o tom, čo je pre náš život nevyhnutné. Reklama nám sľubuje nekonečnú radosť, aj keď iba vo vysnívanom svete. Potrebujeme urobiť rozhodnutia a niekedy stojíme pred životnými rozhodnutiami. Boh na kňazstvo nerobí žiadnu reklamu, nehovorí: „Pod' za mnou a budeš sa mať v živote dobre“. On mi nechal slobodu. Boh ma pozval a ja som odpovedal na jeho pozvanie sám a slobodne.

Kňazské povolanie to je čosi sväté, čosi posvätné, to nie je len tak, že sa „vyučím“ za kňaza. Každý z nás pozná pojem: zamestnanie a povolanie. Pokiaľ to budem brať ako zamestnanie, bude to tak. Ak učiteľa berú učiteľstvo, školu, ako zamestnanie, to už je zle. Správny učiteľ, dobrý učiteľ, to neberie ako zamestnanie, pre neho je to povolanie, čosi, za čo má zodpovednosť. Aj kňaz má brať svoje kňazstvo ako povolanie oddane slúžiť tomu, ktorý nás povolal.

Povolanie kňaza je teda osobitným spôsobom vyvolenie. Ježiš to sám spresnil, keď povedal v prvom rade apoštolom: „Ja som vinič, vy ste ratolesti... Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás. Ostaňte v mojej láske.“ Kňaz má ostať v Ježišovej láske. On je ten, ktorý prináša Krista do ľudských srdc.

Kňaz má žiť zvlášť oddane kresťanským životom – životom viery, lásky a nádeje. Ak by bol kňaz len ten, ktorý túži po moci, dáva dôraz na šport, fanúšik hudby, či len slušný človek, takých je aj v iných povolaniach mnoho a kňaz by tým neprinášal nič zvlášť hodné pozornosti, určite nie Evanjelium a Ježiša Krista ako svetlo sveta. V kňazskom povolani nemôžem ohlasovať seba, ale Krista. Nestali sme sa kňazmi pre seba, ale pre iných.

Sme sviecou, ktorá nie je skrytá pod mericu, a to aj vtedy, keď má zmysel pre záujmy mladých a delí sa o ich radosť. Svoje povolanie máme prežívať v duchu Evanjelia a v duchu viery. Sme mužmi Eucharistie a modlitby, mužmi preniknutými duchom Evanjelia. Iba opravdivý kňaz, ktorý žije modlitbou, ktorý vie vo viere zotrvať v tichu aj sám pred oltárom, vie vysloviť oživujúce slová a dokáže chápať aj život jemu zverených v duchu Božej prítomnosti.

Dobrý kňaz, kňaz živej viery, ktorého nám Cirkev v mene Božom posielala, je pre nás veľkým požehnaním. Treba sa za to modliť. Jeden kňaz mi raz povedal: „Na to, aby si bol dobrým kňazom, musíš sa v službe zodriet“. Keď kňaz pracuje s veriacimi a žije pre nich, Boh to požehnáva. Aj touto cestou vás chcem poprosiť o vaše modlitby za nás kňazov, aby sme v tejto službe boli dobrými služobníkmi.

František Bebko, kaplán

TIP NA VIANOČNÝ DARČEK

Kniha - Za každú cenu

Radikálna zmena života v prostredí, ktoré také čosi vôbec netoleruje.

Skutočný príbeh obrátenia irackého moslima Muhammada al Musawihho na kresťanskú vieru.

Jeho stretnutie s Ježišom, túžba byť pokrstený a jest' „chlieb života“.

Týraný zo strany vlastnej rodiny a štátu, bol nútený utiecť do cudziny s manželkou, ktorá tiež uverila v Krista, a dvoma malými deťmi.

Príbeh, ktorý nás nenechá chladnými. Donúti nás rozmýšľať o našej viere a o nás, ktorí sme nikdy nemuseli zápasit' o svoju vieru.

Príbeh, ktorý vám nedovolí pustiť knihu z rúk. Úžasný príbeh!

Ponúkam z nej jeden úryvok:

„Tvojou chorobou je Kristus a na to niet lieku. Nikdy sa z toho neuzdravíš...“

Môj strýko Karim vytiahol revolver a namieril na moju hrud'. Zatajil sa mi dych. Za ním stáli štyria z mojich bratov s

vyzývavým pohľadom na tvári. Boli sme sami v tomto pustom údolí.

Aj v tejto chvíli tomu stále neverím. Nie! Nechcem uverit', že by ma členovia mojej vlastnej rodiny, vrátane strýka, ktorému som bol v minulosti toľkokrát nápomocný, mohli naozaj chcieť zabiť. Ako mohli dospieť až k takejto nenávisti voči mne – mne, krvi ich krvi, mne, ktorý sa s nimi v detstve hrával, ktorý bol živý tým istým mliekom? Nerozumiem... .

Prečo? Prečo nemôže moja rodina jednoducho prijať môj nový život? Prečo chcú za každú cenu, aby som bol jedným z nich?

Postupne som to začal s hrôzou chápať: sú pripravení na všetko, len aby ma dostali späť, mňa, dediča rodu Musawi, otcovho obľúbenca. V pamäti sa mi vynára začiatok tej neuveriteľnej scény:

„Tvoj otec je chorý,“ začal Karim, „a nástojí, aby si sa vrátil. Odkazuje ti, že si praje zabudnúť na celú minulosť, na všetko, čo sa stalo...“

Bratia nešetřili slovami o sľuboch môjho

otca – jedno moje maličké „áno“ a mám späť dom, autá, peniaze... Na oplátku zabudnem na krivdy, ktoré mi spôsobili!

Ako zabudnúť...? A neide len o zabudnutie! Ide o moju vieru.

„Nemôžem sa vrátiť do Iraku, som pokrstený.“

„Pokrstený? A to je čo...!?”

Stal som sa kresťanom, môj život sa zmenil. Nemôžem sa vrátiť späť. Už sa nevolám Muhammad. Moje pôvodné meno mi už viac nič nehovorí. Ale vidím, že oni nepočujú, čo im hovorím. Pre nich ide len o jednoduchý problém, ktorý sa dá vyriešiť peniazmi. Všetko záleží len od výšky ponúkanej sumy. A pritom každý z ich pokusov narazí na tú istú prekážku: odmietam sa stať opäť moslimom. Pre nich som odpadlík.

Diskutujeme tu, na kraji tejto opustenej cesty, už tri hodiny. Nepohli sme sa ani o kúsok, každý ostal na svojej pozícii. Som nervovo vyčerpaný otázkami, ktoré sa na mňa sypú zo všetkých strán. Odrazu sa tón hlasu dvíha. Agresivita sa stáva hmatateľnou, výhrážnou:

„Ak nechceš ísť s nami, zabijeme ťa. Tak sa tvoje telo napokon dostane domov. A tvoja žena i tvoje deti by tu umreli od hladu. Sami sa vrátia do vlasti.“

Na malú chvíľku zabúdam na hrozivú situáciu, ktorú práve zažívam, a napriek prežívanému smútku musím sa vo svojom vnútri potichu usmiať: Ako by si tento iracký šíit' mohol čo i len na sekundu predstaviť, že by sa arabská žena vedela postarať o seba a zarobiť si na živobytie bez pomoci muža?

Ako ubúdajú argumenty môjho strýka, tak rastie jeho nenávisť, jeho črty sú čím ďalej tvrdšie.

„Musel si podstúpiť vymývanie mozgu,“ skonštatuje chladne. Cítim, že aj on je už v koncoch, už nechce diskutovať. Voči takému zlu je potrebný radikálny liek: islamský zákon, šaría.

„Poznáš náš zákon, vieš, že je proti tebe vyslovená fatva. Táto fatva prikazuje zabiť ťa, ak sa nestaneš opäť dobrým moslimom, ako sme my, ako si bol aj ty predtým!“

Je mi zle. Žalúdok sa mi stiahne ešte trochu viac. Viem, čo sa mi stane. Keď Karim pripomína tento rozsudok smrti, snaží sa prinútiť sám seba, aby išiel až na koniec, odsúdiac ma ako neverca, ba čo viac, ako odpadlíka.

Pevná zem sa mi prepadá pod nohami. Tvárou v tvár tomu, čo sa má stať, vykriknem:

„Ak ma chceš zabiť, sprav to! Prišli ste so zbraňami, so silou, ale ja sa vám chcem prihovoriť s rozumom. Prečítajte si Korán a potom evanjelium a až potom budeme môcť naozaj diskutovať... Aj tak si nemyslím, že máš odvahu naozaj na mňa vystreliť!“

Pod vplyvom hnevu a strachu som hovoril príliš rýchlo. Čo som ešte mohol získať touto provokáciou, podobnou poslednému výkriku odsúdeného na smrť pred popravou čatou? Možno som si myslel, že ako cudzinci nebudú chcieť v tejto krajine upozorniť na seba široké okolie hlukom a tak riskovať, že ich zatknú.

Výstrel je ohlušujúci a donekonečna sa šíri údolím... Akým zázrakom ma Karim nezasiahol? Hlboko v sebe počujem akýsi ženský hlas, ktorý mi šepká: „Ehrub – utekaj!“ Nečakám na vysvetlenie tejto záhady, zvrtnem sa na päťach a pustím sa do behu, akoby mi horelo pod nohami.

Ako bežím, počujem okolo seba svišťať guľky. Určite na mňa mieria viacerí a podľa toho, ako tesne ma guľky míňajú, usudzujem, že mieria s úmyslom zabiť ma. Sekundy sa mi javia ako storočia, až kým

sa nevzdialim natoľko, že už nepočujem ich hlasy.

Keďže som ešte stále bežal a myslel na poslednú minútu života, čo mi ostala, nezacítim som bolesť spôsobenú jednou guľkou. Vnímal som len, že mi letí noha do vzduchu, akoby bola vymrštená neuveriteľnou silou. Keď som si konečne uvedomil, čo sa stalo, ležal som v blate na zemi a cítil som teplo tekutiny, ktorá mi tiekla po nohe. Pretože som bol celkom premočený, nedokázal som rozoznať, či išlo o krv alebo blato. V poslednej myšlienke som si uvedomil ticho, ktoré sa okolo mňa rozhostilo. Zbrane zmĺkli, pravdepodobne preto, že ma videli padať. Potom som stratil vedomie.

Monika Macuráková

KEDY SÚ VIANOCE?

Keď sa ráno zobudíš s túžbou milovať Boha a v ňom všetkých ľudí. Vtedy sú Vianoce.

Keď sa usiluješ podať ruku tomu, kto ťa urazil. Vtedy sú Vianoce.

Keď vieš prijať od iných láskavé slovo a úsmev, v tej chvíli začínajú Vianoce.

Keď sám rozdávaš úsmev, láskavé slovo, máš porozumenie pre iných, už sa v tvojom srdci začali Vianoce.

Keď si nájdeš čas vypočuť iných, sláviš Vianoce.

Keď uľahčíš námahu blížnemu, venuješ mu pozornosť, v duši sláviš Vianoce.

Keď sa včas spamätáš, aby si zadržal nevľúdne slovo, nepriaznivú poznámku, ďakuj za Vianoce vo svojom srdci.

Keď sa zriekneš svojej vôle, svojho názoru, nájdeš dieťa zavinuté do plienok a jeho Matku, prežívaš s nimi Vianoce.

Keď svojím životom a skutkami spievaš "Sláva Bohu na výsostiach", vtedy trvajú v tvojom srdci Vianoce.

Keď povieš Pánovi ochotne a veľkodušne "áno", vtedy približuješ nebo k zemi a napomáhaš tomu, aby v celom svete nastali Vianoce.

Kedykoľvek počuješ volanie Pána, ktorý potrebuje pomoc v trpiacich, chorých, opustených, ... jasaj od radosti, lebo prežívaš Vianoce

Saška Kovalová, 9 rokov

NEČAKANÁ VIANOČNÁ MILOŠŤ

„Pán Boh musel urobiť malý zázrak, aby som v jednej chvíli vyrástla, a urobil ho počas nezabudnuteľného vianočného dňa. V tú jasnú noc, sladké, novonarodené Dieťaťko Ježiš, zmenilo noc mojej duše na najjasnejší deň... V tú noc, keď sa stal slabým a trpiacim pre moju lásku, urobil ma silnou a odvážnou, odel ma do svojej výzbroje a od tejto požehanej noci som nepodľahla v žiadnom boji. Naopak, kráčala som od víťazstva k víťazstvu a začala som „veľké preteky“.

Sv. Terézia z Lisieux

Celosvetovo známa učiteľka Cirkvi a známa patrónka misií potrebovala v mladosti radikálnu premenu dôležitú pre vlastnú duchovnú rovnováhu. Ako živé štvorročné dieťa totiž smrťou matky stratila svoju bezstarostnosť. Stala sa precitlivenou, škrupulóznou a bojzlivou. Terezka trpela niekoľko rokov všetkými možnými chorobami a až ako 14-ročná dostala na Vianoce milosť, ktorá úplne zmenila jej život.

V knihe Príbeh mojej duše sa môžeme dočítať:

„Dňa 25. decembra 1886 sa mi dostalo milosti, že som vyrástla z detských rokov, jedným slovom, dostalo sa mi milosti úplného obrátenia. Vracali sme sa z polnočnej svätej omše, na ktorej som mala to šťastie, že som mohla prijať silného a mocného Boha. Keď sme prišli do Buissonnets, tešila som sa, že si pôjdem z kozuba vybrať svoje topánky. Tento starodávny zvyk nám v detstve prinášal toľko radosti, že Celina – moja sestra – chcela ďalej so mnou zaobchádzať ako s malým dieťaťom, pretože som bola najmladšia z rodiny...

Ale Ježiš mi chcel ukázať, že sa mám zbaviť detských chýb, a preto mi vzal aj nevinné radosti: dopustil, aby otecko, unavený po polnočnej svätej omši, vidiac moje topánky v kozube, namrzeno vyriekol slová, ktoré mi prebodli srdce: „Čo robiť, našťastie je to už naposledy!“ Práve som išla po schodoch hore do izby, aby som si odložila klobúk. Celina vedela, aká som citlivá, a keď videla, že sa mi lesknú oči, bolo jej do plaču, lebo ma veľmi milovala a chápala môj žiaľ. „Terezka“, povedala mi, „neponáhľaj sa dolu, bola by si príliš zronená, keby si sa hneď pozrela do svojich topánok.“

Lenže to už nebola tá istá Terezka, Ježiš zmenil jej srdce! Potlačila som

slzy a zbehla po schodoch. Potom som utišila tlkot srdca, vzala som si topánky, postavila sa pred otecka, s radosťou som povytahovala všetky darčeky a pritom som sa tvárila šťastne ako kráľovná. Otecko sa smial, znova sa rozveselil a Celina si myslela, že sa jej sníva. Šťastná, krásna skutočnosť! Terezka znovu našla duševnú silu, ktorú stratila pred štyrmi rokmi, a už navždy si ju mala zachovať!

V tú nádhernú noc svetla sa začalo tretie obdobie môjho života, najkrajšie zo všetkých, najviac naplnené nebeskými milosťami.

Dielo, ktoré by som nemohla vykonať za desať rokov, Ježiš urobil v jednej chvíli, uspokojil sa s mojou dobrou vôľou, ktorá mi nikdy nechýbala.

Ako jeho apoštoli som mu mohla povedať: „Pane, celú noc som sa namáhala, a nič som nechýlila.“

Ježiš bol ku mne ešte milosrdnejší než k svojim učeníkom, sám vzal sieť, spustil ju a vytiahol ju plnú rýb. Urobil zo mňa rybára duší. Pocítila som veľkú túžbu pracovať na obrátení hriešnikov, túžbu, akú som nikdy predtým nepocítila tak živo. Slovom, pocítila som, že do môjho srdca vstupuje láska k blížnemu, potreba zabúdať na seba, aby som robila radosť iným. A odvtedy som bola šťastná!

pripravila Monika Macuráková

Dominik Benda, 2. A

TOTO POPOLUDNIE

„Ty vieš, o čo prosíš v modlitbe. Boh vie, čo je pre teba užitočné.“

Sv. Augustín

Jednu noc som ťažko pracoval, aby som pomohol jednej matke na pôrodnej sále, ale napriek všetkému, čo sme urobili, zomrela, zanechajúc nám chudučké predčasne narodené dieťaťko a plačúcu dvojročnú dcérku. Bolo veľmi ťažké udržať bábätko nažive, lebo sme nemali inkubátor (nemali sme elektrinu, ktorá by ho poháňala). I keď sme bývali na rovníku, noci boli často mrazivé so zradným prievanom.

Jedna študentka, ktorá sa učila za pôrodnú asistentku, odišla doniesť škatuľu, ktorá slúžila pre takéto deti a bavlnenú látku, do ktorej by sme dieťa zabalili. Nejaké iné dievča išlo zapáliť oheň a naplniť fľašku na horúcu vodu. Prišla nám však s veľkým sklamaním oznámiť, že pri plnení sa fľaška roztopila (guma sa topí ľahšie v tropickom podnebí). „A toto bola naša posledná fľaška na horúcu vodu!“ skonštatovala. Flašky v Južnej Afrike žiaľ nerastú na stromoch a nikde nie je obchod, kde by sa dali kúpiť. „V poriadku,“ odpovedal som, „zoberte bábätko a dajte ho čo najbližšie a najbezpečnejšie ako môžete k ohňu a spite medzi bábätkom a dverami, aby ste ho uchránili pred prievanom. Vaša úloha je udržať ho v teple.“

Nasledujúce popoludnie, ako som mal vo zvyku, išiel som sa spoločne modliť so sirotami. Dal som najmladším niekoľko návrhov na modlitbu a povedal som im o tom maličkom chudučkom bábätku. Vysvetlil som im, ako sa ho snažíme zachovať v teple, spomenul som im fľašku na horúcu vodu a to, že dieťaťko môže ľahko

podľahnúť nočným mrazom. Tiež som im povedal o jeho dvojročnej sestričke, ktorá plače, pretože jej mamička umrela. Počas modlitieb sa jedno desaťročné dievčaťko, Rúť, modlilo stručne: „Prosím, Pane, pošli nám fľašku, lebo zajtra nebude pekný deň, tak, prosím, pošli nám ju toto popoludnie.“ Pocítil som veľkú hrču v hrdle, keď pridala: „A keď sa o toto postaráš, mohol by si prosím poslať bábiku pre jeho malú sestričku, aby vedelo, že ju naozaj ľúbiš?“ Teraz, ako aj často predtým pri detských modlitbách, som bol úplne dojatý. Mohol som povedať iba úprimne „Amen“.

Nemohol som uveriť, že by niečo také mohol Boh skutočne urobiť. Jasné, že som vedel, že Boh dokáže urobiť čokoľvek, veď to Biblia hovorí. Ale existujú aj určité hranice, nie? Jedinou cestou, ako by Boh mohol odpovedať na túto konkrétnu modlitbu, by bolo poslať mi balík z môjho domova, ale to sa nestalo ani jediný raz za štyri roky, čo som bol v Afrike. A keby mi už aj niekto poslal balík, načo by tam už len vložil fľašku na horúcu vodu? Veď som býval na rovníku!

Popoludní, keď som vyučoval v škole pre sestričky, som dostal odkaz, že pred dverami môjho domu stojí auto. Keď som došiel domov, auto už bolo preč, ale na verande ležal obrovský, asi desaťkilový balík. Cítil som, ako mi slzy stekajú z očí. Nedokázal som otvoriť balík sám, tak som poslal po siroty.

Spoločne sme odtrhli špagát a rozviazali uzlíky. Opatrne sme z neho siahli papier. Vzrušenie pomaly dosahovalo vrchol. Niekoľko - tridsať alebo štyridsať - párov očí bolo zameraných na túto obrovskú kartónovú škatuľu. Zvrchu som vytiahol

farebné pletené svetríky. Oči im zažiarili, keď som im ich vyťahoval von. Potom tam boli obväzy pre pacientov chorých na lepru. Deti začali pôsobiť troška znudene. Ďalej nasledovala škatuľa plná rozličných sušených hrozienok, z ktorých sa dala na víkend vyrobiť várka sladkých šišiek. Keď som tam znova vložil ruku, zacítil som... môže to naozaj byť...? Lapal som po dychu a vytiahol to von - áno, úplne nová gumová fľaška na horúcu vodu! Plakal som. Neprosil som Boha, aby ju poslal; vlastne som vôbec neveril, že by to mohol urobiť. Rúť stála v prednom rade v tom húfe detí. Pribehla dopredu a vykrikla: „Ak nám Boh poslal fľašku, musel nám poslať aj bábiku!“ Prehrabujúc sa na dne škatule vytiahla malú, krásne oblečenú bábiku. Očká jej žiarili! Nikdy nepochybovala! Pozrela sa na mňa a opýtala sa: „Môžem ísť s tebou a dať túto bábiku tomu dievčaťku, aby vedela, že Ježiš ju skutočne ľúbi?“

Tento balík bol na ceste celých päť mesiacov. Naplnila ho moja bývalá nedeľná škola, ktorej vedúci počul a poslúchol Božie volanie, aby poslal fľašku na horúcu vodu dokonca až na rovník. A jedno z dievčat vložilo bábiku pre africké dieťa - o päť mesiacov skôr ako odpoveď na modlitbu desaťročnej Rúť, aby ju priniesli "v to popoludnie."

Modlitba je najlepší dar, ktorý môžeme dávať i prijímať. Nič nestojí, no prináša veľa odmeny. Modlime sa k Bohu, ktorý je verný, ktorý povedal: "Prv, než budú volať, ja odpoviem, ešte len budú vravieť a ja ich vyslyším." (Izaiáš 65, 24)

Monika Macuráková, zdroj internet (skutočný príbeh lekára, ktorý pracoval v Afrike)

VIANOČNÉ KOLEDY

Na Slovensku sa s koledami ako piesňami stretávame najmä v predvianočnom a vianočnom období. Sú už súčasťou našej histórie a národného kultúrneho dedičstva. Ako vznikali koledy a ako ich chápú vo svete?

Predpokladá sa, že samotné koledy ako oslavné piesne majú pôvod v Rímskej ríši - oslavách nového roka - calendae. Odtiaľ pochádza aj používanie tohto slova u rôznych národov a národností.

U Slovanov sa koledy zväčša chápu ako ľudové piesne, spievané pri príležitosti veľkých cirkevných sviatkov, najmä v období Vianoc. Bohatú tradíciu majú u Slovákov, Čechov, Ukrajincov, Rusov a Bulharov. V Srbsku sa tieto oslavné piesne nazývajú tiež koleda, v Slovinsku kolednica, u Rusov, Ukrajincov a Bielorusov - коляда. V Poľsku majú tieto piesne tiež veľkú popularitu a nazývajú sa kolędy. U týchto národov môže byť význam slova koleda

chápaný širšie, alebo naopak užšie ako ho chápeme my. Zároveň napríklad u Rusov a Poliakov je veľa koled, ktoré nemajú len ľudový pôvod - boli skomponované. U Rumunov je koleda colinda, u Francúzov Chant de Noël, v angličtine Christmas carol. U Grékov v Grécku a na Cypre je to kálanda, u Nemcov a Rakúšanov je to Weihnachtslied.

Keďže Vianoce sú slávené v rôznych štátoch sveta, najznámejšie vianočné koledy a piesne boli prekladané do jazykov mimo svojho originálneho pôvodu. Medzi takéto najznámejšie skladby patrí Tichá noc, ktorá bola preložená snáď do všetkých jazykov na svete. Vznikla v roku 1818 a jej autormi sú Joseph Mohr a Franz Xaver Gruber. Veľmi známa je aj koleda Adeste Fideles, ktorej autorom textu je John Francis Wade. Z latinského textu bola tiež preložená do rôznych jazykov sveta. In Dulci Jubilo patrí medzi najstaršie doteraz spievané koledy. Vznikla v prvej

polovici 14. storočia a jej pôvodný text je latinsko-nemecký. Aj keď nám už často splyva význam slov koleda a vianočná pieseň, vianočné koledy sa viažu k sviatku narodenia Ježiša Krista, kým vianočné piesne sú koncipované širšie a viažu sa k vianočnému obdobiu, ako napr. Rolničky, rolničky. Koledy tak tvoria jednu zo súčastí vianočných piesní.

(emem)

Šťastie, zdravie, pokoj svätý

Šťastie, zdravie, pokoj svätý vinšujeme Vám. Či ste starý, lebo deti, nezáleží nám. Zďaleka sa berieme, novinu Vám nesieme, čo sa stalo dnešnej noci v meste Betléme.

Narodil sa chlapček malý, posielal nás k Vám, aby ste mu niečo dali, zaniest' mu to mám. Chlebík, ten už nechce brať, nakrmila ho už mať, radšej toliar, lebo dukát ráčte mu poslať.

Prosím pekne, odbavte nás, nieto času stáť. Veď nám treba do Betléma ísť ho kolísať. On je veľmi bohatý, všetko štedro odplatí, uložte si k nemu poklad, tam sa nestaráť.

Laura Pisarčíková

A SLOVO SA TELOM STALO

Vianoce. Ten požehnaný čas, kedy sa naplnilo ono známe: „A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami.“ Božie Slovo vstúpilo medzi nás v krehkom ľudskom tele, aby znášalo to naše, ľudské. Čisté, sväté sa k nám znížilo, aby nás povýšilo. Aby nás urobilo hodnými stáť s Ním na „výsostiach“. Nás – hriešnych, malých, nedokonalých... premieňa svojou čístoťou, nevinnosťou a všemohúcnosťou. Očisťuje, robí s nami zázraky. Nikdy ma nenapadlo uvažovať o Božom vtelení ako o obete. Slovo obeta som skôr spájala s časom Veľkej noci.

A predsa ma čas adventu naladil takto – Vianoce sú časom obety. Príchod Ježiša na svet bol a stále je obetou Božej podstaty. Nebeský Otec, Tatko, vtelením sa zrieka vedome všetkého „komfortu“, pretože sa

rozhodol svoje dieťa obetovať. Prečo? Aby sme my mohli byť zachránení, spasení.

Uvažujem ako mama – každé tehotenstvo je veľkou skúškou pre rodičov, ale i pre to drobné, krásne a živé tajomstvo, ktoré sa ukrýva pod srdcom mamy. Malé dieťaťko cíti svet cez svoju mamu. I malý Ježiško spoznával svet cez svoju mamku Máriu. Ako každý novorodenec, aj On prichádzal na svet neľahko, nie bez bolesti, stresu, pretože Božie dieťa vzalo na seba podobu krehkého rúcha ľudského tela. Prišlo do hlučného sveta plného ruchu a ako Jeho neskorší život ukázal, aj do sveta plného sebeckta, nelásky, odmietania, nenávisťi, neprijatia... Boží Syn tu bol poslaný svojím Otcom a ten vedel o nás ľuďoch všetko – akí sme, čo dokážeme. Vedel všetko a predsa nezaváhal. Poslal

nám ten najvzácnejší dar nebies, Ježiška – zmierovateľa. Vybral mu skromnú, čistú rodinu - Matku, ktorá tiež bez zaváhania vyslovila svoje „Fiat!“, pracovitého pestúna Jozefa... aby nastali Vianoce.

Posielal svoje Dieťa stále, aby sa narodilo v každom ľudskom srdci. Aby sme sa očistili Jeho prijatím. Áno, drahý Ježiško, dávam ti lásku svojho srdca. Svojou láskou a Božím darom – milovať – vystielam jasličky svojho srdca, aby si sa tu cítil doma. Chcem ti pripraviť príbytok plný vládnosti, ľudskosti a nehy, lebo ty si mi pripravil taký príbytok vo večnosti. Nech zaznejú milióny srdc v tomto posvätnom čase Tichej noci našim „Fiat!“ Celý tvoj, celá tvoja...

Adriana Kruppová

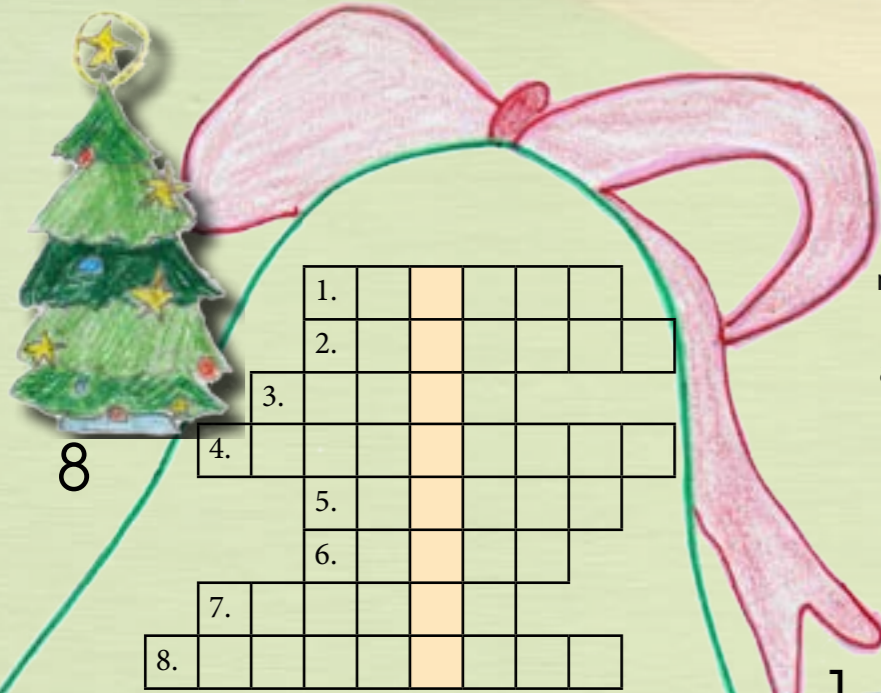
Podakovanie

Ďakujeme sponzorom, ktorí ochotne prispeli, aby naša i Vaša vianočná Ratolesť vyšla vo farbe. Sú nimi: Autonova s.r.o. Poprad, Bufet Pod brezou Tatranská Lomnica, Ružencové bratstvo Tatranská Lomnica, veriace z Tatranskej Lomnice.

Srdečne ďakujeme

Barbora Budajová, 2. A

Milé deti,

zapálené sviečky na adventnom venci nám všetkým pripomínajú, že sa blížia Vianoce, tie nádherné sviatky, kedy sa narodí Spasiteľ sveta.

Určite sa všetci tešíte aj na darčeky pod stromčekom, ale aj Ježiško čaká na darček od Vás, pretože to On má narodeniny. Nezapadnite ho privítať svojimi čistými srdiečkami. Určite mu urobíte veľkú radosť.

Vyriešte doplňovačku.

Martinka Zámečníková, 2. ročník

PREČO JE JEŽIŠ LEPŠÍ AKO SANTA CLAUS

- Santa žije na Severnom póle. . .
- Ježiš je všade.
- Santa jazdí na saniach. . .
- Ježiš jazdí na vetre a kráča po vode.
- Santa prichádza len raz do roka. . .
- Ježiš je vždy a všade prítomný, aby nám pomohol.
- Santa plní naše ponožky dobrotami. . .
- Ježiš plní všetky tvoje potreby.
- Santa prichádza nepozvaný dolu komínom. . .
- Ježiš stojí pri твоjich dverách a klope, a vstúpi do твоjho srdca, až keď ho pozveš.
- Aby si videl Santu, musíš si počkať v rade. . .
- Ježiš je tak blízko ako zmienka jeho mena.
- Santa ti dovoľí, aby si mu sedel na kolenách. . .
- Ježiš ti dovoľí odpočívať v jeho náručí.
- Santa nepozná tvoje meno. Všetko, čo vie povedať, je: „Ahoj. Ako sa voláš, chlapček? Ako sa voláš, dievčatko?“ . . .
- Ježiš vedel tvoje meno skôr, ako si sa narodil. To nie je všetko.

- Vie aj to, kde bývaš a pozná твоju adresu. Vie, čo už máš za sebou, aj to, čo máš pred sebou a vie dokonca aj to, koľko vlasov máš na hlave.
- Santa má veľké brucho, ktoré sa podobá mise plnej želatíny. . .
- Ježiš má srdce plné lásky.
- Všetko, čo Ti Santa môže ponúknuť, je jeho zvolanie: „Ho-ho-ho!“ . . .
- Ježiš ti ponúka zdravie, pomoc a nádej.
- Santa vraví: „Nemal by si plakať“ . . .
- Ježiš hovorí: „Na mňa zlož všetky svoje starosti, lebo ja sa o teba starám.“
- Santovi malí pomocníci vyrábajú a rozdáávajú hračky. . .
- Ježiš dáva nový život, uzdravuje zlomené srdcia, opravuje rozpadnuté rodiny a buduje pre nás príbytok v nebi.
- Santa ťa môže rozosmiať, ale. . .
- Ježiš dáva radosť, ktorá je твоjou silou.
- Kým Santa dáva darčeky pod váš stromček. . .
- Ježiš sa stal naším darom a zomrel na strome. . . na kríži.

ROZHOVOR PRI JASLIČKÁCH

Malý chlapec bol veľmi hrdý na to, že jeho starý otec vedel vyrezávať drevené figúrky. Bolo to veru fascinujúce, keď sa prizeral, ako z kúska dreva pomaly vznikajú "živé" postavičky. Chlapec sa tak zadíval na vyrezávané postavičky pri jasličkách, že jeho myšlienky celkom splynuli so svetom figúriek. Spolu s pastiermi a kráľmi vošiel do maštale a odrazu stál pri dieťati v jasličkách.

Vtedy si uvedomil, že má prázdne ruky. Všetci niečo priniesli, iba on nie. Rozrušený rýchlo povedal:

"Sľubujem ti to najkrajšie, čo mám! Dám ti môj nový bicykel - nie, elektrickú železnicu ti dám!"

Dieťa v jasličkách s úsmevom potriaslo hlavičkou a povedalo:

"Ale ja nechcem твоju elektrickú železnicu. Podaruj mi svoju poslednú slohovú úlohu!"

"Poslednú slohovú úlohu?" koktal prelaknutý chlapec, "ale veď tú . . . tú úlohu som nenapísal dobre!"

"Práve preto ju chcem," odpovedal Ježiško. "Daj mi vždy to, čo nie je dobré. Nato som prišiel na svet!" A ešte by som chcel niečo od teba," pokračovalo dieťa v jasličkách, "chcel by som tvoju pohár na mlieko!"

Teraz malý chlapec zosmutnel: "Môj pohár na mlieko? Ale ten je predsa rozbitý!"

"Práve preto ho chcem," povedal Ježiško milo, "môžeš mi doniesť všetko, čo sa ti v živote rozbije. Chcem to napraviť!"

"A do tretice ešte by som chcel od teba," počul malý chlapec hlas dieťaťa v jasličkách, "chcel by som od teba odpoveď, ktorú si dal svojej mame, keď sa ťa opýtala, ako sa mohol pohár na mlieko rozbiť."

Tu sa chlapec rozplakal. Vzdychajúc sa priznal: "Ale vtedy som predsa klamal. Povedal som, že pohár náhodou spadol. V skutočnosti som ho však od zlosti hodil o zem."

"Preto som chcel твоju odpoveď," povedal Ježiško rozhodne, "prines mi vždy všetko, čo je v tvojom živote zlé, nepravdivé, vzdorné a hlúpe. Preto som prišiel na svet, aby som ti odpustil, aby som ťa vzal za ruku a ukázal ti cestu. . ."

A Ježiško sa na chlapca znovu usmial. A ten sa len pozerá, počúva a žasne. . .

NÁDEJ PRE KAŽDÉHO

*Ako baranček na paši
obláčik oblohou letí.
Na ňom sedí anjelič
a hľadá dole na deti.*

*Má starosť, ten posol malý:
Kto bude viesť a mať rád
opustené ľudské deti?
Kto bude ich kamarát?*

*Bez otca, mamy, bez lásky.
Komu podajú ručičky?
Dnes im svoje ponúka
Ježiško v jasliach maličký.*

*Každému, kto vystrie ruky
ku jeho malým jasličkám,
nádej, vieru, lásku dáva.
Každému. Tebe, jemu i vám.*

Z knihy Naša vianočná kniha, Anna Olšovská

Simonka Horváthová, 3. ročník

PLÁNOVANÉ PODUJATIA

Odpustová slávnosť, Starý Smokovec

8. 12. 2015 (utorok) o 17.05 h;
kostol Starý Smokovec

„S-tvorenie“ - divadelné predstavenie

13. 12. 2015 (nedeľa) o 18.15 h;
kostol Nový Smokovec

Jasličková pobožnosť

26.12. 2015 (sobota) o 18.00 h;
kostol Nový Smokovec

Beh pre Ježiša

1. 1. 2016 (piatok) o 14.00 h; štart od fary

Požehnanie príbytkov (koleda)

2. 1. 2016 (sobota) od 9.00 h

„Splnený sen“

vianočný koncert pre celú rodinu

6. 1. 2016 (streda) o 18.00;
kostol Nový Smokovec

Farský batôžkový ples

6. 2. 2016 (sobota) o 18.00 h; fara
Nový Smokovec

PRE DETI

Pečenie vianočných ozdôb

12. 12. 2015 (sobota) 14.00-17.00 h;
fara Nový Smokovec

Karneval

9.1.2016 (sobota) o 14.00 h; zraz pri fare

Večerná sánkovačka

13. 2. 2016 (sobota)
po sv. omši (17.00 h) od fary

ROZPIS SV. OMŠÍ

Adventné rorátne sv. omše

9. 12. 2015 o 6.15 h Tatranská Lomnica
10. 12. 2015 o 6.15 h Nový Smokovec
15. 12. 2015 o 6.15 h Nový Smokovec
16. 12. 2015 o 6.15 h Tatranská Lomnica

Vianoce

•24. 12. 2015

8.00 h Nový Smokovec
21.00 h Štrbské Pleso (polnočná)
22.30 h Dolný Smokovec (polnočná)

•25. 12. 2015 (Narodenie Pána)

0.00 h Nový Smokovec (polnočná)
0.00 h Tatranská Lomnica (polnočná)
8.00 h; 10.00 h; 17.00 h Nový Smokovec
8.30 h Štrbské Pleso
9.00 h Dolný Smokovec
10.00 h Vyšné Hágy
10.30 h Tatranská Lomnica

•26. 12. 2015 (Sviatok sv. Štefana)

8.00 h; 10.00 h; 17.00 h Nový Smokovec
8.30 h Štrbské Pleso
9.00 h Dolný Smokovec
10.00 h Vyšné Hágy
10.30 h; 18.00 h Tatranská Lomnica
15.00 h Tatranská Polianka

•31. 12. 2015 (koniec roka)

18.00 h Štrbské Pleso
17.00 h Nový Smokovec
18.00 h Tatranská Lomnica
23.30 – eucharistická poklona
a požehnanie, Nový Smokovec

•1. 1. 2016

(Slávnosť Panny Márie Bohorodičky)

8.00 h; 10.00 h; 17.00 h Nový Smokovec
8.30 h Štrbské Pleso
9.00 h Dolný Smokovec
10.00 h Vyšné Hágy
10.30 h Tatranská Lomnica

ŠTATISTIKA

september – december 2015

Z našich radov odišli k Pánovi

Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí

Natália Procházková	Timotej Dolinka
Eliška Šramková	Laura Seitz
Ján Drahoš	Mia Markulíková
Leonard Diča	Tamia Vojtechová
Matias Hovančák	Rebeka Fábryová
Joachim Tomas	Michaela Stanová

Andrej Homza	Anton Lampart
Štefan Heteš	Anna Kurčinková
Juliana Zeníková	Peter Majerčák
Irena Biačková	Helena Lászlóvá
Tomáš Parák	Vratislav Kolenčík
Atila Dejczó	Pavol Ovšonka
Peter Baláž	Michal Eckert
Jana Dúbravská	

SVIATOSŤ POKÁNIA

Vysluhovanie sviatosti pokánia

•19. 12. 2015

Štrbské Pleso 14.30 – 15.00 h
Vyšné Hágy 15.15 – 16.00 h
Tatranská Polianka 14.30 – 15.00 h
Nový Smokovec 16.00 – 17.00 h
Dolný Smokovec 16.30 – 17.30 h
Tatranská Lomnica 17.15 – 18.00 h

Farská knižnica

Otvorená vždy v piatok po večernej sv. omši
a v nedeľu po dopoludňajších sv. omšiach

Farská púť do Ríma

12. 2. – 18. 2. 2016. Assisi – Rím, autobusom s CK AWERTOUR